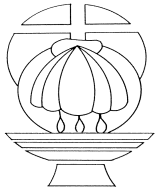

SÖNDAGEN EFTER NYÅRSDAGEN

In octava circumcisiōne

Evangelium Matt 3: 13–17. III Årg Högm Matt 3: 11-12 Predikan av Lars Borgström, Uppsala

Johannes Döparen träder ännu en gång fram för oss denna söndag, precis som han gjorde tredje och fjärde advent. Denna gång talar han om det dop som han själv utför och om det dop som Jesus skall utföra i ande och eld.

Somliga menar att det är en stor och avgörande skillnad mellan johannesdopet och det kristna dopet, det som apostlarna i dopbefallningen fick instruktioner om (Matt. 28: 19). Därför vill vi för det första tydliggöra, att

JOHANNESDOPET VAR ETT KRISTET DOP

Johannes kallas Döparen eftersom han förutom att predika lag och evangelium förrättade dop. Det står att han ”förkunnade omvändelsens dop till syndernas förlåtelse” (Luk. 3:3). Det finns ingen förlåtelse vid sidan av Kristus och därför vet vi att Johannes dop var ett kristet dop. I dopet ikläds vi Kristus, vi blir omslutna av Hans rättfärdighet, den Han vann åt oss genom sitt liv och sin död.

Evangeliet i dopet, liksom i de andra nådemedlen, är oss till ingen glädje och nytta, om vi inte tror och tar emot den tröst Gud förbundit med det. ”Den som tror och blir döpt skall frälst, men den som inte tror skall bli fördömd” (Mark. 16:16). Därför måste dopets evangelium alltid predikas för oss, så att vi kan tro det. Dopet är något stort och livsavgörande som vi behöver bli påmind om hela livet. När vi faller i synd, vilket vi ofta gör, kallar Gud oss att göra bot och bättring. Vi kallas att vända tillbaka till dopets tröst för syndare, till det rena, goda och friska förhållandet till Gud som vi får genom Jesus. Detta nya liv gavs människorna genom johannesdopet.

Det dop som Johannes förrättade var ett dop till den frälsning som Jesus alldeles strax *skulle* vinna åt hela världen. Det dop som Jesus senare, efter sin uppståndelse, sände ut sina apostlar att utföra - tillsammans med att meddela undervisning i hela Kristi lära (”lär dem att hålla *allt* vad jag har befallt er”) - var ett dop till den frälsning som redan *hade* åstadkommit. Det är alltså endast denna skillnad vad gäller det tidliga som skiljer johannesdopet från det dop som kyrkan sedan pingstdagen förrättat i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.

PINGSTDAGENS DOP I ANDE OCH ELD

På pingstdagen hände något stort och avgörande. Det talar Johannes profetiskt om då han säger: ”*den som kommer efter mig är starkare än jag. [---]. Han skall döpa er i den Helige Ande och i eld*” (Matt. 3:11). Även Johannes dop var ett dop i den Helige Ande, men när han säger att Jesu dop skall vara i Ande och eld menar han den speciella frälsningshistoriska händelsen, då den Helige Ande i synlig gestalt utgöts från Himmelen (Apg. 2:3).

Vi vet hur det gick till. Jesus hade såsom uppstånden vid sin himmelsfärd sagt sina lärjungar, att ”när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns” (Apg. 1:8). Tio dagar hade sedan förflutit. Lärjungarna var samlade. De hade troget hållit Jesu befallning och i väntan på Anden stannat kvar i Jerusalem. På deras hjärtans altare hade börens eld inte slocknat. Och nu, på pingstdagens morgon, skedde det stora undret, då Herrens eld, den Helige Anden, föll.

Plötsligt hördes från himlen ett starkt dån. Det lät som när en våldsamt storm drar fram. Det brusade och dånnet uppfyllde hela huset där de satt. Fladdrande lågor såsom av eld visade sig. De fördelade sig och visade sig strax såsom en flammande låga över varje huvud. De blev beklädda med kraft från

höjden (Luk. 24:49), de blev uppfyllda av helig Ande och "började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala" (Apg. 2:4).

Människor från alla håll strömmade samman. En del häpnade över vad de såg och hörde, andra hånade lärjungarna och sade: "De har druckit sig fulla av sött vin" (Apg. 2:13).

Då trädde Petrus, lärjungarnas ledare och talesman, fram och talade, och det blev en mäktig predikan. Dess innehåll skall vi inte gå in på här, men vi kan se att han först tillbakavisade beskyllningen att de var berusade, det som hade skett var istället den mäktiga uppfyllelsen av Guds gamla löfte hos profeten Joel att utgjuta sin Ande: "*Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött.*" (Apg. 2:17).

Nu hade alltså de sista dagarna kommit, den tid då evangeliet om det fullbordade frälsningsverket predikas intill den dag då Jesus kommer åter i härlighet på himlens skyar. Som vi förstår var denna pingsthändelse en engångshändelse, den frälsningshistoriska uppfyllelsen av profeten Joels ord, det som skulle ske vid den sista tidens inbrytande – och den sista tiden är hela den nytestamentliga tiden, d.v.s. från Jesu försoningsverk till Hans återkomst. Det är därför fel att, såsom många gör, mena att en *ny* pingst nu har brutit in genom vår tids karismatiska väckelse, eller att hoppas på att en ny pingst skall komma.

JESUS ÄR DOMAREN

Johannes vittnade inte bara om pingstens dop i Ande och eld, utan också om den kommande domen. Han sade att den var nära förestående, "*redan är yxan satt till roten*" (Matt. 3:10). Dessa ord syftar närmast på att Israels nådatid höll på att löpa ut. Snart skulle judarnas land tas ifrån dem, många dödas och de överlevande förskingras. Detta därför att de flesta av dem var obotfärdiga och inte ville tro på Jesus, deras Messias och Frälsare. Gud sänder genom historien inomvärldsliga straffdomar för folkets synd och otro. Så hade skett flera gånger tidigare i Israels historia - och så kan ännu ske med de s.k. kristna kulturfolken. 1900-talet var för västvärlden ett sekel av sällan skådat avfall från fädernas Gud, och hur har inte folken lidit under krig, diktaturer och totalitära, antikristliga politiska system! Vad Guds straffdomar över synd och otro kan innebära för oss i Sverige, som lever i ett land som nästan fullständigt av sagt sig kristendomen, är något att bäva inför. Vi borde alla utropa: "Herre, förbarma dig!".

Men när Johannes sedan också säger att Jesus, den som kommer efter honom, "*har sin kastskevel i handen och skall rensa sin tröskplats och samla sitt vete i logen, men agnarna skall Han bränna upp i en eld som aldrig släcks*" (Matt. 3:12), då förstår vi att han också syftar på den yttersta domen som angår inte bara vissa folk eller nationer, utan allt vad människa heter. Alla människor skall ju möta Jesus som sin domare den yttersta dagen.

Enligt Johannes kommer alltså den dagen de som inte är rättfärdiga att få sin dom, i "*en eld som aldrig släcks*", alltså i helvetets eld, gehennahavet. Han sade människorna att om de inte bär god frukt skall de bli kastade där. Detta vittnesbörd stämmer med vad Jesus själv senare sade om dem som inte gjort de goda gärningar som Gud kräver att vi skall göra mot medmänniskorna. Dessa förbannade skall Jesus, enligt egen utsaga, visa bort "*till den eviga eld som är beredd åt djävulen och hans änglar*" (Matt. 25:41).

Det var nog många av Johannes åhörare som blev skrämda av sådana och liknande ord. Johannes predikade och förmanade nämligen återkommande på det sättet (Luk. 3:18). De människor som ängslades av denna hårda förkunnelse och gav upp allt hopp om sig själva kunde dock ta till sig ett underbart budskap från Johannes mun, som också det handlade om Jesu verk: "*Se Guds Lamm, som tar bort världens synd*" (Joh. 1:29). Jesus utplånar genom sin offerdöd synder som om de aldrig existerat. Han är den underbare Frälsaren, som kan förvandla agnar färdiga för helvetets eld till vete som tas tillvara och bärgas till den himmelska logen. Det gör Han med alla som kommer till Honom. Dem skall Han inte kasta ut i den eviga elden utan ta tillvara och säga: "*Kom ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse*" (Matt. 25:34).

Amen.